

ק"פ 15185/08/19 - רון קופמן נגד דורון ג'מצי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ק"פ 15185-08-19 קופמן נ' ג'מצי
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: רון קופמן
ע"י ב"כ עו"ד רון לוינטל

הקובל

נגד

דורון ג'מצי

ע"י ב"כ עו"ד אורית חיון ואלי הלם

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשם.

רקע ועובדות כתב האישום

1. כתב האישום הוגש במסגרת קובלנה פלילית, ומייחס לנאשם עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, הקובל הוא שדר ופרשן ספורט, המסקר בין היתר את משחקי מכבי תל אביב ואת חברי המועדון. הנאשם היה בעבר כדורסלן בקבוצה ושימש במועד הרלוונטי בתפקיד ניהולי בה של סמנכ"ל שיווק ואחראי על קשרי לקוחות.

ביום 10.10.2012, הותקף הקובל במכת אגרוף לראשו כשנמצא בתוך רכבו בגבעתיים, אירוע שפורסם שכן התוקף ביקש למחות על פרשנות הספורט של הקובל.

ביום 9.4.2018, בעת שהנאשם התראיין בתכנית "יציע הספורט" אשר שודרה בערוץ הספורט בטלוויזיה בהנחייתו של הקובל (להלן: "תכנית הטלוויזיה" או "התכנית"), אמר לפתע הנאשם לקובל: "אני רק אומר לך ומזהיר אותך... אני מזהיר אותך... אני מזהיר אותך... אם אתה...". כשהקובל וחברי צוות נוספים התקוממו על הדברים, הוסיף הנאשם: "אני מזהיר אותך. מה לעשות? תיכף אני אזרוק לך איזה משהו בתוך הראש כמו שעף עליך בגבעתיים".

הקובל הוסיף כי הנאשם ביקש לאיים עליו במטרה לנסות ולהשפיע על דרך הסיקור של הקובל את מועדון מכבי תל אביב (להלן: "מכבי תל אביב" או "המועדון").

2. קובלנה זו הוגשה למעלה מארבעה חודשים לאחר הגשת קובלנה על ידי הנאשם כנגד הקובל, וכחודש וחצי לאחר מענה הקובל לקובלנה שהוגשה כנגדו (ק"פ 10721-12-18, להלן: "הקובלנה האחרת"). הקובלנה האחרת ייחסה לקובל עבירת איסור לשון הרע כנגד הנאשם, ובמסגרת תגובתו באותו הליך טען כי התייחס בדברים שיוחסו לו למקרה המתואר בקובלנה הנוכחית, בו איים עליו הנאשם. בשל הצורך בבירור המסכת העובדתית החופפת וכן זהות הצדדים והעדים בשני המקרים, נשמעו שתי הקובלנות במאוחד בפני מותב זה. בנוסף, הוסכם כי עדויות העדים ישמעו פעם אחת וישמשו לשני ההליכים (עמ' 63 ש-11-10 לפרוט'). הכרעת דין תינתן בנפרד לגבי כל קובלנה.

למען הנוחות, הפניות מתוך הפרוטוקול יעשו בהתאם לפרוטוקול המופיע בקובלנה האחרת.

3. ב"כ הנאשם השיבה לקובלנה, כי לא ידוע לנאשם האם הקובל הותקף בעבר אך אישרה כי הדבר זכה לפרסום. לגבי תכנית הטלוויזיה, טענה כי הנאשם הגיע על מנת להתראיין במסגרתה ובמהלכה התנהל דין ודברים בין הקובל לבין הנאשם בחדר ההכנה. בתגובתה לדברים המיוחסים לנאשם, טענה כי הציטוטים המיוחסים לו בכתב הקובלנה אינם מדויקים וכי הדברים שאמר אינם מהווים איומים. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה כי הקובל ניסה לנצל הליך פלילי לשם הגנתו במסגרת הליך הקובלנה האחרת, באופן הפוגע בכללי הצדק וההגנות.

4. לאור כפירת הנאשם במיוחס לו, וכן טענתו ביחס לדין ודברים שהיווה רקע לדבריו, נשמעו עדים. במסגרת פרשת התביעה, העידו העדים הבאים: הקובל - אשר העיד כי הנהלת מכבי תל אביב התנכלה לו בשל פעילותו התקשורתית החל משנות השמונים, טען לנסיגות של המועדון לפגוע בפרנסתו, ופירט את שהתרחש בתכנית הטלוויזיה; בועז סגל - עורך תכנית הטלוויזיה אשר העיד לגבי ההתנהלות בתכנית; דיוויד פדרמן - אחד מבעלי מכבי תל אביב, אשר העיד על יחסו לדברים שנאמרו בתכנית הטלוויזיה והכחיש נסיון מצד מכבי תל אביב להצר את צעדי הקובל; שמעון מזרחי - יו"ר מכבי תל אביב, אשר הכחיש פניות מצדו אל מעסיקיו של הקובל על מנת לנטרל את הביקורת העיתונאית שלו, ואישר מכתב אחד בלבד בשם מכבי תל אביב בשל התבטאויות בוטות מצד הקובל; אלי דריקס - מנכ"ל מכבי תל אביב, אשר העיד כי אמר לקובל ולנאשם שלא אהב את סגנון התבטאויות בתכנית הטלוויזיה; נדב צנציפר - כתב ספורט אשר השתתף בתכנית הטלוויזיה, והעיד על מסגרת התכנית והתנהלות בה. בנוסף, הוגש תיעוד תכנית הטלוויזיה (ת/1).

במסגרת פרשת ההגנה, העידו העדים הבאים: הנאשם - אשר העיד לגבי דברים שאמר לו הקובל כשהגיע לאולפן תכנית הטלוויזיה וכן דברים שאמר לגביו בטרם נכנס לשידור. הנאשם קישר בין דברים אלה לדברים שנשמעו מפיו בתיעוד התכנית, והבהיר כי אין מדובר בהקשר של איומים. בנוסף, הוגש תמליל תכנית הטלוויזיה (נ/1) ומכתבים הנוגעים לתלונות על סגנון השידור של הקובל (נ/2).

תמצית טיעוני הצדדים

5. ב"כ הקובל טען, כי הדברים שנאמרו על ידי הנאשם "רומזים" באופן ברור מאד על מעשה תקיפה של אלמוני כנגד הקובל, זאת כשהזהיר את הקובל מספר פעמים והציע "לזרוק לו משהו לתוך הראש". לגבי טענת ההגנה ביחס לרקע לדברים שנאמרו על ידי הנאשם, טען כי הנאשם נמנע מלזמן עדים להוכחת דבריו לפיהם הקובל אמר לו לפני השידור שיפרק אותו ושהגיע "לכבס" דברים. לעומת זאת, נדב צנציפר העיד כי לא שמע דברים אלה. ב"כ הנאשם הוסיף, כי די בהזכרת אירוע אלים מעברו של הקובל על מנת להוות איום.

6. ב"כ הנאשם עתרה להורות על ביטול כתב האישום, מכח טענת הגנה מן הצדק. לטענתה, המניע להגשת כתב האישום הוא פסול ונקמני: הקובל עשה שימוש בהליך הפלילי כדי לקדם ענין אישי שלו במסגרת הקובלנה האחרת, זאת לנוכח מועד הגשת הקובלנה וסילוף הדברים שנאמרו בתכנית הטלוויזיה. בנוסף, טענה כי קובלנה זו אינה מגלה עניין ציבורי. לשם ביסוס טיעוניה, הפנתה לפסיקה. ככל שטענת ההגנה מן הצדק תדחה, טענה ב"כ הנאשם לגבי המיוחס לו כי עיון בדברים שנאמרו, בהקשרם, מעלה שלא נעברה כל עבירת איומים. ביחס למשפט הנוגע לתקיפת הקובל בעבר, הפנתה לתמליל תכנית הטלוויזיה ולאופן אמירת המשפט בצורת שאלה בתגובה לאמירה כי הקובל חשוף לתביעה: האם טוב יותר לפעול באלימות? באופן דומה, הפנתה להקשר המילים "אני מזהיר אותך" כמתייחסות לכך שהנאשם יעזוב את תכנית הטלוויזיה.

דין והכרעה

(א) טענת הגנה מן הצדק

7. דוקטרינת ההגנה מן הצדק, נקלטה בדין הישראלי במסגרת ע"פ 2910/94 **ארנסט יפת נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 221 (1996), רוככה והתפתחה במסגרת ע"פ 4855/01 **מדינת ישראל נ' בורוביץ'**, פ"ד נט(6) 776 (2005) (להלן: "**הלכת בורוביץ'**"), עדשזכתה לעיגון חוקי בשנת 2007 במסגרת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב, תשמ"ב - 1982). הלכת בורוביץ' קבעה מבחן שביסודו "**פגיעה ממשית בתחושת הצדק וההגינות**". בנוסף, נקבע מנגנון תלת שלבי לבחינת ההגנה: תחילה, בחינת הפגמים שנפלו ועוצמתם; בהמשך, ניתוח השאלה האם קיום ההליך הפלילי, חרף הפגמים שאותרו, מהווה משום פגיעה בתחושת הצדק וההגינות; לבסוף, הענקת הסעד ההולם המאזן בין השיקולים, האינטרסים והערכים שביסוד ההליך הפלילי, לבין הפגמים שנפלו בהליך ועוצמתם. דוקטרינת ההגנה מן הצדק, כפי שהתפתחה עם השנים, מרחיבה את התבוננות בית המשפט אף אל הנסיבות העוטפות את שלבי ההליך, החל מסמוך לפני ביצוע העבירה ועד לאופי התנהלות ההליך הפלילי עצמו (ע"פ 7621/14 **אהרון גוטסדינר נ' מדינת ישראל** (01.03.2017) פסקה 44; רע"פ 1201/12 **יוסף קטיעי נ' מדינת ישראל** פסקה 10 (09.01.2014)). במסגרת בחינת ההגנה, על בית המשפט להביא בחשבון מגוון רחב של שיקולים המשפיעים על הסעד אותו יחליט לתת בשלב האחרון של המבחן התלת שלבי, כאשר "**ביטול של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר**" (הלכת בורוביץ', פסקה 21).

במסגרת הדיון הנוכחי, יש לתת משקל אף לסוג ההליך. האפשרות העומדת לכל אדם להאשים בגין עבירה המנויה ברשימה סגורה בדרך של קובלנה פלילית, נקבעה בסעיף 68 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982, כחריג לכך שהמדינה היא המאשים האוכף נורמות פליליות. הפסיקה הדגישה, כי העובדה שמדובר בקובל פרטי אינה מבטלת את משקלו של האינטרס הציבורי אף בהליך הפלילי המוגש בדרך של קובלנה (ע"פ 2124/91 **אשר רון נ' כור**

תעשיות בע"מ, פ"ד מז(5) 289, 296). עוד נקבע, כי **"ככלל, לא נועד ההליך הפלילי ליישוב יריבויות אישיות או לריצוי רגשי נקם"** (רע"פ 9818/01 **ביטון נ' סולטן**, פ"ד נט(6) 554, 587 (2005)).

כפי שפורט בהכרעת הדין בקובלנה האחרת, לצד היתרונות העולים מקיומו של הליך קובלנה פלילית פרטית, עלתה לאורך השנים ביקורת רבה על קיומו. לאחר שפורטו בפסיקה קשיים ובעיות העלולים להתעורר בשל השימוש בקובלנה הפלילית (כגון בג"צ 4957/08 **שורת הדין ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פסקאות 15-17 (17.10.2010)), המחוקק ביקש לבטל את האפשרות להליך פלילי זה, במסגרת הצעת חוק ממשלתית אשר נסמכה בין היתר על דו"ח ועדה מייעצת (ראו בהרחבה בהכרעת הדין בקובלנה האחרת). הצעת החוק לביטול הקובלנה הפלילית טרם התקבלה, אך זכתה לברכתה של כב' הנשיאה נאור (רע"פ 1955/12 **שאל נמרי נ' משה בנימיני**, פסקה 12 (9.05.2013)).

8. בחינת נסיבות המקרה הנדון, מעלה כי קובלנה זו הוגשה חודשים רבים לאחר האירוע ורק לאחר שהחל ההליך במסגרת הקובלנה האחרת, בה חלק מטענת ההגנה היא המפורט בקובלנה הנוכחית. נסיבות אלה תומכות בכך שקובלנה זו הוגשה כחלק בלתי נפרד מדרכו של הקובל להתמודד עם הקובלנה האחרת. כפי שהעיד הקובל, לולא הגשת הקובלנה האחרת כנגדו, לא היה מבזבז את זמנו של בית המשפט בהגשת הקובלנה הנוכחית (עמ' 89 ש-11-16 לפרוט'), וכך אף ב"כ הקובל ציין בסיכומיו שחשיבותה היא בכך ש"**היא העמידה מראה מול ג'מצי' והצוות המשפטי שלו**" (עמ' 129 ש-13-14 לפרוט'). לפיכך, ניתן לקבוע כי הגשת הקובלנה נועדה לשרת את האינטרס של הקובל בהתמודדותו למול הקובלנה האחרת שהוגשה כנגדו. שימוש זה בהליך הקובלנה הפלילית, אשר לצד היותו בעל מאפיינים אזרחיים הוא הליך פלילי במהותו, לרבות סנקציות פליליות בהן ניתן לנקוט בסופו, הוא שגוי ומחדד את הקשיים שהביאו למגמה לביטול מוסד הקובלנה הפלילית. בחינת הפגיעה של פגם זה בתחושת הצדק וההגינות, מחייבת התייחסות למספר סוגיות הכרוכות בנסיבות המקרה ומשפיעות על מידת הפגיעה ועוצמתה: מדובר בקובלנה פלילית אשר הוגשה על ידי הקובל במסגרת ניהול הגנתו בקובלנה פלילית אחרת שהוגשה כנגדו; אין מדובר בקובלנה העומדת בפני עצמה כחלק מסכסוך אישי; קובלנה זו לא הוגשה לצד הליכים אזרחיים נוספים הקשורים באותן עובדות המפורטות בה, כפי שנעשה במקרים אחרים בהם נעשה שימוש לא ראוי במוסד הקובלנה (כגון הפסיקה אליה הפנתה ב"כ הנאשם, עק"פ 53255-06-16 **מצליח ואחר נ' שפירא ואח'** (30.04.2017), להלן: **"ענין מצליח"**); אין מדובר בקובלנה פלילית שהוגשה בעקבות הגשת תלונה במשטרה והחלטת המדינה שלא להגיש כתב אישום, נסיבות שיש בהן להעצים את מידת הפגיעה בתחושת הצדק (ענין מצליח).

בהתחשב בכל האמור לעיל, השימוש שנעשה במקרה הנדון בקובלנה הפלילית מקים פגיעה בתחושת הצדק וההגינות, ואף מבסס את הקשיים המשמעותיים הקיימים במוסד הקובלנה הפלילית. יחד עם זאת, אין מדובר בהצטברות נתונים המעמידה מידת פגיעה זו ברף גבוה עד כדי נקיטה בצעד החרגי והקיצוני של ביטול כתב הקובלנה, כפי שהוחלט בענין מצליח.

לפיכך, אני מוצא כי אין להורות על ביטול כתב האישום מחמת טענת הגנה מן הצדק.

(ב) ממצאים עובדתיים

9. הממצאים העובדתיים לגבי הדברים שנאמרו בתכנית, מתבססים על תיעוד תכנית הטלוויזיה שהוגש (ת/1). ב"כ הנאשם הגישה תמליל חלקי מתוך התכנית (נ/1), ממנו הסתייג ב"כ הקובל אך לא ציין כל פרט אותו מצא שגוי ולא

הגיש תמליל אחר מטעמו. צפיה בתיעוד התכנית, מעלה כי התמליל מדויק אך חסרים בו הפרטים הבאים:

- בעמ' 1 בסוף שורה 16 בתמליל, חסרות המילים: "הוא מזהיר אותי, אני מגיב לא טוב לאימים".
- בעמ' 2 בסוף שורה 2 בתמליל, חסרות המילים: "אני לא יכול להמשיך".
- בעמ' 2 בתחילת שורה 4 בתמליל, חסרות המילים: "מה לעשות... מה יותר...".

לפיכך, אני קובע כי התמליל, הפרטים שנוספו לו (להלן: "התוספות") וכן חלקים אחרים בתכנית המתועדים בת/1, הם הדברים שנאמרו על ידי הצדדים שהשתתפו בתכנית הטלוויזיה ובהם הקובל והנאשם, כפי שיפורט בהרחבה בהמשך. דברים אלה שונים במספר היבטים מהמפורט בעובדות הקובלנה. בנוסף, ניתן בהחלט להתרשם באופן ישיר בתיעוד מהדרך בה מתבטאים הדוברים, חיוכים בעת חילופי הדברים, ציניות חדה וברורה המלווה את דברי הקובל ועוד.

10. הנאשם טען, כי בעת שהגיע לאולפן הטלוויזיה הוא הוזמן להיכנס לחדר האיפור, שם ישבו הנאשם והמאפרת. בשלב זה, פנה אליו הקובל ואמר **"בשביל מה הגעת? היום אני הולך לפרק אותך ואת מכבי"** (עמ' 20 ש-7-8, עמ' 106 ש-8 לפרוט'). בנוסף, טען הנאשם כי בעת שהוקרן קדימון לצפוי בתכנית, אמר הקובל כי הנאשם בא **"לכבס מילים בשם מכבי"** (עמ' 20 ש-13, עמ' 106 ש-17-18 לפרוט').

הקובל הכחיש מפגש עם הנאשם בחדר האיפור, חילופי דברים כלשהם בטרם החלה תכנית הטלוויזיה, וטען כי בחדר האיפור הוא מתאפר לבדו כאשר רק העורך יכול להיכנס (עמ' 45 ש-1-2, עמ' 61 ש-11 לפרוט'). עוד הוסיף, כי בחדר האיפור נמצא אדם אחד בלבד (עמ' 45 ש-9 לפרוט'). במהלך חקירתו הנגדית, הקובל אף טען כי כלל אינו יודע היכן נמצא חדר האיפור של המרואיינים בתכנית הטלוויזיה ולא היה שם מעולם (עמ' 60 ש-32 - עמ' 61 ש-2 לפרוט'). לעומת גרסה זו, העיד עורך התכנית בועז סגל, אשר הוזמן כעד לבקשת הקובל, כי אין לקובל חדר משלו באולפן אלא הוא מתאפר בחדר האיפור בו מתאפרים כולם, על ידי אותה מאפרת (עמ' 67 ש-20-34 לפרוט').

באופן דומה, סוגית הצגת הנאשם על ידי הקובל כנציג המועדון אשר הגיע "לכבס מילים", הוכחשה אף היא. כשנשאל הקובל איזה עימות התרחש בינו לבין הנאשם או האם התרחש דבר כלשהו לפני שהחל השידור, השיב: **"אני לא זוכר מה היה האייטם שקדם לתוכנית. לא מוכן להתחייב, אך בשידור עצמו בקטע הרלוונטי אני פתחתי משהו כמו "ערב טוב לדורון ג'מצי שהיה קפטן מכבי תל אביב", בטח לא היה משהו שאמור ליצור פרובוקציה באולפן"** (עמ' 45 ש-11-13 לפרוט'). גרסה זו של הקובל, מוצאת חיזוק בעדותו של נדב צנציפר כי לא שמע את הקובל משתמש במילים "לכבס דברים". בנוסף, יש לתת משקל מסוים לטענת ב"כ הקובל, כי הנאשם נמנע מלזמן את רועי גלדסטון אליו טען כי שלח מסרון בסוגיה זו בזמן האירוע. על אף עדויות הקובל וטיעונו, צפיה בתיעוד התכנית מביאה לידי קבלת גרסת הנאשם: מיד לאחר פניית הקובל אל הנאשם לראשונה במהלך התכנית, אמר הנאשם לקובל - **"כשאתי יושבתי בחוץ רון, אתה אמרת עלי בעוד אני צופה בחוץ מחכה להיכנס אתה אמרת שנשלחתי לכבס דברים"**. בתגובה, הקובל ענה - **"כן. מה טעית?"** ((ת/1, החל מדקה 09:00). אופן פניית הנאשם אל הקובל בדברים אלה בתחילת דבריו וכן אישורו של הקובל את אמירת הדברים בתגובתו, אינם מותירים מקום לספק כי הקובל אכן קידם את פני הנאשם באומרו שבא "לכבס מילים בשם מכבי". תיעוד התכנית, המערער את מהימנות גרסת הקובל כי **"בטח לא היה**

משהו שאמור ליצור פרובוקציה באולפן", מתווסף לקושי העולה מההבדלים בין גרסאות הקובל ובוועז סגל לגבי אפשרות מפגש עם הנאשם בחדר האיפור.

קושי נוסף במתן אמון בעדות הקובל, מתעורר לנוכח דברים מגמתיים שעלו בעדותו בבית המשפט ועומדים בסתירה לתיעוד התכנית: הקובל העיד ביחס לדברי הנאשם כי **"האיש בא ואיים פיזית 'אני צריך להביא מקל'... הוא הזהיר אותי מפני טיפול אלים, מקלות"** (עמ' 90 ש-33 - עמ' 91 ש-2 לפרוט'). עוד הוסיף בהקשר זה, כי **"...הקטע היה שאני מביא מקל ואני אשבור לך את הראש"** (עמ' 91 ש-17 לפרוט'), ואף ש**"בהקלטה יש אני אביא מקל, אני אשבור לך את הראש, אני מזהיר אותך אני מזהיר אתך"** (עמ' 91 ש-20-19 לפרוט'). דברים אלה, או דומים להם, לא נאמרו על ידי הנאשם במהלך תכנית הטלוויזיה.

באופן דומה, על אף שבתיעוד התכנית נשמע הקובל אומר לנאשם, פעמיים, **"אז תתבע"** (נ/1 ש-26,24), כשנשאל על כך בחקירתו הנגדית טען הקובל שמדובר בשקר: **"מה שאני אומר זו הקלטה, בהקלטה אין את המילה תביעה. אם אתה אומר שיש תביעה אתה משקר"** (עמ' 91 ש-19-18 לפרוט').

לעומת קשיים אלה ביחס למהימנות עדותו של הקובל, הנאשם הותיר רושם מהימן, ענה תשובות הגיוניות העומדות במבחן השכל הישר, ועדותו נתמכה לפרטיה בתיעוד התכנית.

לפיכך, אני מקבל את גרסת הנאשם לגבי האירועים שקדמו לחילופי הדברים המופיעים בתיעוד התכנית.

ממצאים עובדתיים נוספים הם הנצפים בתיעוד התכנית בחלק אשר קדם לזה המפורט בתמליל וכן בחלק שלאחריו. שימוש בממצאים אלה יעשה, בהתאם לצורך, במהלך הניתוח המשפטי.

11. בהתבסס על כל האמור לעיל, המסכת העובדתית המשמשת כבסיס לבחינת עבירת האיומים, החל מהגעת הנאשם אל אולפן הטלוויזיה ועד לדברים שאמר לקובל, היא כדלקמן:

לאחר הגעת הנאשם לאולפן הטלוויזיה אליו הוזמן כנציג מכבי תל אביב, הוא נתקל בחדר האיפור בקובל אשר פנה אליו בדברים אלה: **"בשביל מה הגעת? היום אני הולך לפרק אותך ואת מכבי"**. בהמשך, בעת שהוקרן קדימון לצפוי בתכנית, אמר הקובל כי הנאשם בא **"לכבס מילים בשם מכבי"**. על רקע זה החל החלק בשידור בו השתתף הנאשם, אשר מיד לאחר פניית הקובל אליו עימת את הקובל עם אמירתו לפיה נשלח "לכבס" מילים. הנאשם הוסיף כי הקובל מטעה, אינו שומר על הוגנות ואומר בכך דברים שקריים. כשאחד המשתתפים, בן מיטלמן, שאל איפה חוסר ההוגנות, שב הנאשם על אמירתו של הקובל כי הוא נשלח לכבס מילים. לבסוף, הנאשם אמר כי הגיע על מנת לענות על הכל אך בצורה מכובדת. הנאשם המשיך והיפנה לדברים שקדמו לתחילת השתתפותו בתכנית, באופן המתקשר לחלוטין עם הדברים שיוחסו לו בכתב האישום כאיומים. בשל חשיבות דברים אלה ומרכזיותם, מתוכם צוטטו באופן מסוים, חלקי ולא מדויק, עובדות כתב הקובלנה, יפורט ציטוט חלק זה במלואו:

"הנאשם: לא, אני רוצה לדבר על מה שהיה לפני חמש דקות רון. אני רק אומר לך.

הקובל: דורון.

הנאשם: אני רק אומר לך.

הקובל: דורון.

הנאשם: ומזהיר אותך. אם אני...

הקובל: אתה מזהיר אותי?
הנאשם: מזהיר אותך.
הקובל: אז אני לא מדבר. דברו אתם. הוא מזהיר אותי. אני מגיב לא טוב לאיומים.
הנאשם: שנייה.
הקובל: הוא מזהיר אותי.
הנאשם: אני מזהיר אותך.
הקובל: אני...
(מדברים ביחד).
הנאשם: לפני שאני נכנסתי (מדברים ביחד) הוא נתן פה דברים שהם שקריים. לא
שלחו אותי. הערוץ ביקש שנבוא.
הקובל: אז תתבע.
דובר: על מה אתה מדבר?
הקובל: אז תתבע.
הנאשם: הערוץ ביקש שנבוא.
דובר: דורון אמרת מה שאתה רוצה. הלאה בוא נמשיך. יאללה קוף דבר.
הקובל: לא, לא, לא, הוא מזהיר. אני לא יכול להמשיך.
דובר: בסדר גם הוא הזהיר. אז בוא תספר לנו דורון ג'מצי...
הנאשם: מה לעשות... מה יותר טוב לזרוק לך איזה משהו בתוך הראש כמו שהיה לך
בגבעתיים?"
(1/1, נ/1 עמ' 1 ש-9 - עמ' 2 ש-4 והתוספות).

(ג) ניתוח משפטי

12. המילה "מזהיר" נאמרה על ידי הנאשם כלפי הקובל. בחינת הקשר הדברים מעלה כי אין מדובר באיום בפגיעה שלא כדין מסוג כלשהו, אלא מילים שנאמרו ברצף ובהמשך ישיר בהתייחס לדברים שאמר הקובל לגבי הנאשם והנאשם טען שהם שקריים. הקובל ודוברים נוספים באולפן הטלוויזיה קטעו את דברי הנאשם, אך ברור מהקשר הדברים כי האזהרה נוגעת לכך שהנאשם ייחס לקובל שקרים לגביו וכי מדובר, לכל היותר, באזהרה בהגשת תביעה. הדברים עומדים במבחן ההגיון, השכל הישר והאדם הסביר, זאת על רקע מכלול נסיבות המקרה. כך, בהתחשב בנסיבות שפורטו, יש לקבל את גרסת הנאשם אשר הבהיר בבית המשפט:

"קודם כל המילה אני מזהיר אותך היא לא בהכרח איום, היא אזהרה שאם ימשיך באותה דרך שבה הוא התחיל בחדר האיפור, דרך השקרים של הכיבוס מילים, אני אתבע אותו. הוא הבין את זה ואמר אז תתבע, אז תתבע" (עמ' 107 ש-18-20 לפרוט').

כפי שעולה מתיעוד התכנית, בבחינת למעלה מהצורך, אף הקובל בעצמו הבין את דברי הנאשם באופן דומה, ולאחר האזהרה מצד הנאשם קרא לו הקובל לתבוע אותו (נ/1, עמ' 1 ש-24-26).

בחינת חלקו השני של האיום הנוטען, בו הזכיר הנאשם את תקיפתו של הקובל מספר שנים קודם לכן בגבעתיים, מעלה אף היא כי אין מדובר באיום בפגיעה כלשהי או אף ברמז לכך.

יש לבחון את הדברים בהקשרם: הנאשם הביע תחילה תרעומת על דברי הקובל לעברו בחדר האיפור ולגביו

בזמן שידור קדימון, המשיך בכך שהגיע לענות "על הכל בצורה אבל מכובדת" (נ/1, עמ' 1 ש-3) והזהיר את הקובל מפני התנהלות דומה לזו שהיתה "לפני חמש דקות" (נ/1, עמ' 1 ש-9). רק כאשר הקובל סירב להמשיך בתכנית הטלוויזיה וענה לדובר שביקש ממנו לדבר: "לא, לא, לא, הוא מזהיר" (נ/1 עמ' 2 ש-1-2), רק בשלב זה ובתגובה לנאמר, אמר הנאשם את המשפט: "מה לעשות... מה יותר טוב לזרוק לך איזה משהו בתוך הראש כמו שהיה לך בגבעתיים?" (נ/1 עמ' 2 ש-4 והתוספות).

המילים "מה לעשות" בתחילת המשפט, בתגובה לתרעומת הקובל על כך שהנאשם הזהירו בהגשת תביעה, מבהירות למעלה מכל ספק את הקשר הדברים, את המשמעות שיש לתת להם וכן את כוונת הנאשם. מילים אלה מחדדות, כי הדרך בה בחר הנאשם להזהיר היא של הגשת תביעה בגין דברי שקר, על פני נקיטה בדרך של אלימות פיזית. דברי הנאשם כי יש לנהוג בצורה מכובדת, מבססים אף הם את הפרוש המתבקש כי הנאשם בחר בדרך זו ולא בדרך האלימה שננקטה בעבר כלפי הקובל. בהתחשב בנסיבות כוללות אלה, מבחן האדם הסביר שולל את הפרוש המאיים המיוחס לדברי הנאשם בכתב הקובלנה.

בבחינת למעלה מהדרוש, אפנה לכך שאף כשהקובל בעצמו נשאל לגבי האירוע כולו, הוא התייחס אך ורק לאזהרת הנאשם ו"איום" מצדו כי יתבע אותו. לא דבר מעבר לכך:

"...ב-38 שנות שידור הוא היחיד שאיים עליי והמשיך לשדר. לא היה אחד שניסה לאיים, בקטע של נתבע אותך או דברים כאלה והשידור הסתיים הן רדיופוניות או טלוויזיונית"
(עמ' 46 ש-23-25 לפרוט').

לאור כל האמור לעיל, לא הוכיח הקובל איומים שלא כדין מצד הנאשם כלפיו, ולפיכך אני מורה על זיכוי הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, ט"ז אייר תש"פ, 10 מאי 2020.